

עורך „העולם הזה“ ממשיך בדיווחו על רשמיו בקאהיר

ועל פגישותיו עם אנשי הצמרת המדינית והרוחנית של מצריים

הרקדנית נגואה פואד
פשרה עם הוליווד?

חד-במינו, המוסיקה גברה והחושם נענו. „אני מוכן לתת בשבילה את כל סיני“ לחשתי לידי המחייה. המשכתי לחזות בריקוד, ותוך כדי כך הירהרתי במה שאמרתי. אולי אין זו הלצה כלל? אולי אמרתי, שלא במתכוון, דבר שהוא הרבה יותר נכון מאשר פליטתי פה נלהבת?

מהו ערכה הביטחוני שד רקדי נתיבטן מצרית אחת, המופיעה כי מועדון בתדאכוב? כאשר יופיעו אמנים מצריים ברחבי ישראל, וי אמני ישראל ברחבי מצריים; כאי שר ניבחרות הכדורגל של מצריים וישראל תשחקנה בזאמאליק וכי רמת-גן? כאשר המינוי תיירם מי שתי הארצות יעברו אה על פני אדה בכבישי סיני — האם יהיה כיטחון המדינה מוכטח יותר, מי אשר בשיא האגדה של קו ברזיל? אפשר לראות את השלום בצורות שור גות. אחת מהן — ובוודאי לא הרעה ביר תר — היא הופעתה של רקדנית-בטן מעולה.

נס במידבר

אפשר לדמוד הרבה במועדון-לילה. אפשר לעמוד, למשל, על הקשרים העמוקים בין מצרים והעולם הערבי מתוך חרוזיו של משורר-מאלתר, החורז אותם תוך כדי שירה, כדי למצוא חן בעיני הקהל שלו. הקהל באוהלה-ענגק היה שונה, הפעם, מאד מן הקהל באותו ערב היסטורי. הייתי

בשעת-ערב מאוחרת עשינו את הדרך הנוסטלגית. נסענו בכביש-הפיראמידות הר ארוך והישר, עברנו על פני המועדונים המפורסמים, העפנו מבט במנה-האוס הלבן המבהיק, חלפנו על פני הפיראמידות.

צעידה במכנסיים

בכניסה למועדון עמדה אשה צעירה, לבושה במכנסיים ובסוודר רחב. היא לא היתה מושכת תשומת-לב מיוחדת ברחוב דיזנגוף או בסן-ז'רמיין. „הכרינא את — — —“! הציג אותה לפני ידידי המפיק, הוא הזכיר את שמה של אחת מרקדניות-הבטן המפורסמות ביר תר של מצריים.* זכינו במקום-הכבוד ליד מרכזו הבמה, והרקדנית ישבה עימנו. שוחחנו על הא ועל דא, אכלנו ושתינו, ולעבור זמן-מה התנצלה ונעלמה.

לפתע הכריזו הכרוז על שמה, תזמורת ערבית גדולה פתחה במנגינה חדגונית משכרת, והיא הופיעה על הבמה. אי-אפשר היה להאמין שזוהי הצעירה בסוודר הרחב. היא עמדה, בלבוש של בד זוהר וצעופים שקופים, כימעט מבלי לזוז, ורק שרירי גופה נעו בקצב, היא עוררה תחושות, שרק משורר יוכל לתארן.

„אני מוכן לתת בשבילה את חצי סיני!“ לחשתי לידידי. הוא חייך. היא המשיכה לרקוד את ריקודה המיניי

* איני מזכיר את שמות המפיק והרקדנית, מחשש פן יוחרמו בארצות-ערב, במצב הנוכחי.

הבטן והביטחון

הרבה יותר מזה — הוא צורה של אמנות, הגורמת הנאה אסתטית עמוקה, ושיש לה השפעה חושנית מתוחכמת מאד. הישראלים ישבו בין המצרים, אחדים מהם (ואני ביניהם) הוזמנו על-ידי הרקדנית לבמה כדי לרקוד עימן, אורת-השלום הלכה והתלהטה, ונוצר משהו שאפי-שר לקרוא לו „שיכרון ולא מיין“.

מועדון-הלילה צהרה-סיטי כבר הפך בשבילנו אתר היסטורי. כפי הישראליים, ששהו בקאהיר בדצמבר 1977 לרגל ועידת-השלום במנה-האוס, נישא שם זה כימעט בחדר-קודש, כסמל לדבר שהיה — ואולי לא יחזור לעולם. כי שם, במועדון הנמצא באוהלה-ענק במידבר, מעבר לפיראמידות של גיזה,

מאת

אורי אבנרי

לשיא הגיע הערב כאשר הרקדנים, האורי חים הישראליים, האורחים המצריים והמל-צרים החלו כולם רוקדים ריקוד מהמם, בטור עורפי ארוך, שהתפתל כנחש בין השולחנות, לצלילי הלחן הערבי, כשהבד-רן בראש הנחש שר שירי תהילה לנשיא אל-סאדאת, למנחם בגין, לישראל ולשלום. זה היה שיאו של המפגש הישראלי-המצרי-הראשון על אדמת מצריים. כאשר נפגשים כיום שניים, שהיו שם, עולה מעצמה השאלה הנוסטלגית: „אתה זוכר

אירעה התפוצצות של רגשות, שאין אדם זוכה לחוש כמה פעמים רבות בחייו (העולם הזה 2103). זה היה בליל שבת. העיתונאים הישראליים ניקרו בבית-הכנסת הגדול ברחוב עדלי, ולאחר מכן ערך אליהו בן-אלישר מסיבה של קבלת-שבת במנה-האוס. האווי-רה היתה נרגשת, האוכל מתחת לכל ביר קורת (מתוך קופסת כשרות של חברת תעופה אירופית) וההרגשה נפלאה. היה נדמה שבעוד כמה ימים יהיה שלום.

הערב ההיסטורי „צהרה-סיטי“, דצמבר 1977*
האם הוא יחזור?

את הערב בצהרה-סיטי? „בינתיים זרמו מים רבים בניחום ובמזיבול הארצי, והדברים נראים כחלום.“

ידידי, מפיק-הסרטים המצרי, שמע את דברי ועל אותו מאורע, והציע מייד: „הבה ניסע לשם הערב.“

* בשורה הראשונה: העיתונאים ישעיהו בן-פורת, חזי כרמל, אורי אבנרי וגידיעון ברלי.